

parandam illam unionem substantiali mixtioni, quæ fit ex conversione plurium in unum tertium a singulis miscilibus distinctum; sed mixtioni, vel unioni, quæ fit ex pluribus, quorum unum cætera in se substantialiter convertit, quamvis inde fortasse maneat affectum aliquibus qualitatibus aliarum rerum quas in se convertit, sicut ex aqua, et vino fit unum lymphatum, quod totum substantialiter vinum est, quia vinum aquam in suam substantiam convertit, licet qualitatibus aquæ affectum maneat. Sic enim in præsentem non ita fuerunt ex multis familiis una effecta, ut omnes reliquerint institutum suum, et unum novum acceperint, quasi novam omnino formam, sed retento Augustini instituto in ea familia, quæ sub illo militabat, reliquæ omnes illi se subdiderunt, et relicta sua origine, ad Augustini familiam transierunt; ideoque eadem religio Augustiniana in tota illa congregatione permansit, et aucta est, non substantialiter mutata, quamvis quoad aliqua accidentalia novam formam acceperit. Quod autem res ita acciderit, conjectura fit: primo, quia in Bulla Alexandri IV non dicitur, ut omnes eremitæ ad novam religionem transeant, sed ut ad eremitas S. Augustini reliqui omnes aggregentur, sub eisdem constitutionibus et regimine. Et Antoninus, loco infra citando, his verbis refert hanc unionem: *Erant tum temporis in diversis mundi regionibus diversi eremitæ sub diversis titulis diversimode viventes, quos omnes Innocentius eremitis S. Augustini coniunxit, reducens eos ad unum ovile sub uno pastore*: et infra: *Muniens eos pluribus privilegiis et gratiis, quorum omnium exemplaria, et nonnulla originalia sub bulla ego vidi*. Secundo, ex nomine, regula et habitu, quæ maxime indicant originem et institutum; hæc enim unio facta est sub regula S. Augustini, et sub appellatione eremitarum S. Augustini, et sub habitu quem Augustinus induisse creditur, vel in baptismo, si sermo ille Ambrosii recipitur; vel certe post baptismum, antequam fieret presbyter. Nam ex Vita Fulgentii, c. 18, colligitur, similem habitum portasse in monachismo, et ita illum amasse, ut in Episcopatu illum non reliquerit, quod est magnum signum Augustinum illum monachalem habitum in Africam invexisse. Tertio, quia alias dicendum esset, Innocentium IV, vel Alexandrum IV, fuisse hujus religionis fundatorem, et ab illo primam duxisse originem, quod est plane falsum, et contra mentem istorum Pontificum, et aliorum, quos statim referemus.

17. *Instatur tamen contra responsionem, et est secundum argumentum partis affirmantis.*— Sed, licet hæc responsio videatur magna ex parte satisfacere, adhuc superest difficultas, quia in ea unione, ipsamet Augustiniana professio ita videtur mutata, ut nihil ex ea relatum fuerit præter regulam et titulum S. Augustini, quæ duo non sufficiunt ut hæc censeatur eadem religio, quæ fuit ab Augustino instituta, et consequenter neque ut ab illo sumat antiquitatem et originem. Major declaratur, quia imprimis quod ad habitum spectat, jam diximus incertum esse an Augustinus tempore baptismi monachalem habitum receperit. Deinde, esto vel tunc, vel saltem in Africa ante presbyterium illum habitum suscepit, ut probabilius credimus, nihil tamen singulare vel speciale de illo habitu affirmari potest, præter id quod tunc reliquis monachis commune erat. Duo enim signa ejusdem habitus præcipua esse creduntur, scilicet corrigia ex corio et cuculla nigra; hæc enim duo in eo sermone Ambrosii commemorantur, et in Vita Fulgentii insinuantur; neutrum autem ex his fuit peculiare ornamentum eremitarum S. Augustini. Nam corrigia ex corio et zona pellicea idem sunt; ostendimus autem supra, num. 11, zonam pelliceam communem fuisse omnibus monachis, tam Orientis, ex Basilio, Joanne Hierosolymitano, et Cassiano, quam Occidentis et Africæ, ex Vita Fulgentii, de quo dicitur: *Pelliceo cingulo tanquam monachus cingebatur*. Ex quo verbo constat, quam sit difficile intellecta, quod apud Antoninum legitur, ex sermone Ambrosii Augustinum assumpsisse cingulum ex corio, ad differentiam monachorum, cum monachis commune sit, nec fingi potest differentia inter cingulum Augustini et zonam monachorum. In quo enim posita fuit? aut unde constare potest? Nam de figura aut latitudine illius zonæ, vel de colore ejus albo aut nigro, vel fortasse naturali, et nulla arte elaborato, nihil certum affirmari potest. Quod vero spectat ad nigrum colorem habitus, vel cucullæ, refert etiam Joannes Hierosolymitanus, lib. de Institutione monachorum, capite trigesimo octavo, tunicam lanæ, quam gestabant monachi subtus scapulare, atramentario seu nigro fuisse infectam. Et in Vita Fulgentii solum dicitur, *Subtus casulam nigello, vel lactineo pallio circumdatus incessit*; ubi obscurum est quid nomine casulæ, et quid nomine pallii significetur; manifestum autem est ex contextu, nomine casulæ externam, seu superiorem vestem

et togam, vel, ut clarius dicam, capam significari; pallium autem, licet alias proprie significet externum vestimentum, ibi significare internum; nam subtus casulam fuisse dicitur, et de hoc solum asseritur fuisse nigelli aut lactinei coloris, id est, album aut nigrum, probabileque est non fuisse artificiosi coloris, sed illius qui erat lanæ connaturalis. Ergo ex habitu, quem nunc gestat hæc religio, nihil peculiare colligi potest de institutione Augustini.

18. *Hæc instantia ex habitu sumpta per se sola non multum cogit.*— Sed hæc non multum obstant, nam *habitus non facit monachum*, ut jura dicunt, et sæpe religio mutationem aliquam in habitu admittit, et non propterea variatur religio. Unde multo minus obstat, quod habitus niger et zona pellicea fuerint aliis monachis communia, sicut nunc etiam sunt; nam verisimile est fuisse ab Augustino usurpata cum aliquo peculiari modo, quo sui monachi discernentur a reliquis, quod etiam nunc eremita Augustiniani observant cum proportionem quadam, non cum identitate, aut integra similitudine; quis enim hoc posset cum fundamento affirmare, aut quæ est necessitas, cum potuerit optime esse successio in religione cum nulla mutatione in habitu quoad figuram, vel quoad qualitatem materiæ, et similes conditiones, juxta temporum varietatem et opportunitatem? Videatur Antoninus, 3 p., tit. ultimo, cap. ultimo, § 5, ubi ait Alexandrum Pontificem determinasse hunc habitum exteriorum, quem hi religiosi nunc portant, vel respiciendo ad primam institutionem, vel declarando in sua prima institutione nullum determinatum habitum habuisse a D. Augustino, et ideo hunc ipsum Pontificem definivisse tanquam præsentibus temporibus et regionibus convenientem, satisque religiosum; interiorem vero habitum ipsi religioni determinandum reliquit, prout in secunda parte constitutionum hujus ordinis, c. 5, factum est.

19. *Efficax tamen reddetur si accedat etiam diversitas instituti.*— *Arguitur diversitas instituti quoad finem, et est tertium argumentum partis affirmantis.*— Sed quamvis sola varietas in habitu non sufficiat, si tamen cum illa jungatur diversitas in fine et mediis, seu observantiis religiosis, videtur plane concludi nullam relinqui convenientiam inter hanc religionem, et ab Augustino institutam, præter nomen et communem regulam. Constat autem totam hanc mutationem esse in hac

religione factam. Quod patet primo ex fine. Nam Augustinus instituit eremitas ad finem vitæ pure contemplativæ, qualis erat vita omnium monachorum, et in ea ætate; et ideo elegit habitationem eorum in eremo, et ex laicis adhuc ipse laicus monasterium congregavit; ac denique solum orationi et psalmodiæ cum aliquo labore manuum eos vacare voluit, quod est proprium institutum monasticum, et pure contemplativum. Nunc vero finis hujus religionis est mixtus, quia non solum contemplationi, sed etiam actioni circa proximos vacat, ex peculiari et nova institutione. Ut enim refert Antoninus, tertia parte Historiali, tit. vigesimo quarto, cap. decimo quarto, § tertio, et habetur etiam in Annalibus Augustiniani ordinis: *Innocentius IV, anno Domini 1240, considerans ordines Prædicatorum et Minorum, fructus salubres in Ecclesia Dei proferre, Eremitas vero S. Augustini sibi solis per bonam vitam prodesse, cepit velle agere, quatenus et ipsi sicut Prædicatorum et Minores fructum salutarem in Ecclesia Dei producere possent*; ergo mutavit Pontifex illum ordinem quoad finem suum.

20. *Item ex diversis mediis, et est quartum argumentum.*— Inde vero facile concluditur mutatio etiam quoad media; nam prius per se, et ex vi instituti, in locis a communi hominum habitatione remotis habitabant; postea in civitatibus et oppidis vivere necesse fuit. Prius per se et ex vi instituti, erat religio laicorum, quia non postulabat ministeria clericorum; postea vero præcipuam religionis partem, ad Ordines assumi necessarium fuit, quia ad concionandum et sacramenta ministrandum destinabantur. Item prioribus eremitis necessarium non erat litteris vacare, quod tamen facta prædicta mutatione omnino fuit necessarium. Unde tandem factum est ut illa religio ex monachali, in mendicantem transierit; antea enim, quamvis fortasse reditus non haberet, ex manualibus operibus sustentari poterat; postea vero, cum propter studia et actiones erga proximum manibus laborare non possent, mendicitatem profiteri necessarium fuit; et ita tam ex fine, quam ex modo vivendi, cepit esse religio mendicans; ergo ab eo tempore debet censeri instituta, in quo mendicans esse cepit.

21. *Nomen et regula Augustini non obstant, ubi finis et media sunt distincta.*— Quod autem non sufficiat regulam aut nomen Augustini retinuisse, ut ab illo instituta censeatur, patet, quia etiam religio Prædicatorum reti-

nuit regulam S. Augustini, quam Beatus Dominicus in religione Canonicorum regularium prius profitebatur, et nihilominus novam ipsam religionem instituit, quia sub illa regula novum finem et nova media illi attribuit, atque eadem fuisset, licet sub Augustini patrocinio et nomine religionem suam specialiter dicasset; nam hoc ad substantiam religionis valde extrinsecum et accidentarium esse videtur. Sicut, e converso, ordo sancti Hieronymi, licet patrocinium, imitationem et nomen Hieronymi acceperit, non propterea ab eo institutus censetur, quamvis fortasse in instituto quoad finem, et modum vivendi similior sit illi monasterio quod Hieronymus cum suis monachis construxit et coluit, quam hæc religio cum Augustiniano eremitico.

22. *Quinto arguitur ex mutata materia in vobis obedientiæ et paupertatis.* — Confirmatur tandem ac declaratur; nam eo tempore quo Alexander IV eremitas omnes in hanc religionem conjunxit, necessarium fuit omnes illos denuo profiteri in tali religione, quia propter novum obedientiæ genus ad multa obligabantur, vel obligari poterant, ex vi novæ obedientiæ, ad quæ non extendebatur prior obedientia eremitica, ut per se constat; et e converso multa cessarunt in hoc vivendi modo quæ in priori ex obedientia injungi poterant. Paupertas etiam multum immutata est, ut ex dictis constat; ergo necessaria fuit nova professio; ergo signum est fuisse conditam novam religionem, ad quam professores ejus ex priori vivendi modo translati sunt. Et ideo, licet multi ex illis fortasse fuerint ex veris successoribus Augustini, non potest dici in illa conservata prior religio, quia ad aliam religionem translati fuerunt, ut discursus factus convincere videtur.

23. *Prima assertio hujus puncti bipartita.* — Nihilominus dicendum est, eandem religionem Augustini, quæ antea erat, permansisse post reformationem Alexandri IV, quamvis in multis rebus immutata fuerit. Hanc posteriorem partem satis probant omnia hactenus adducta. Priorem autem probat primo Concilium Lugdunense, sub Gregorio X, in cap. unico, § *Sane*, de Religiosis domibus, in 6, ubi de hoc ordine Sancti Augustini dicitur, institutum fuisse ante Concilium Generale, scilicet Lateranense sub Innocentio III, quod habetur in cap. *Ne nimia*, extra, de Religiosis domibus, quo tempore nondum hic ordo erat redactus in eam religionis formam quam nunc habet. Nam eam formam recepit

ab Innocentio IV, et Alexandro IV, anno Domini 1246, triginta annis post Concilium Lateranense, et totidem fere annis ante Gregorium X; ergo ex sententia Concilii Lugdunensis, Alexander vel Innocentius IV non fecit institutionem hujus ordinis, alias non esset verum, quod institutio ejus præcessit Innocentium IV, ne dum III, et Concilium sub illo celebratum. Ergo post reformationem Alexandri, mansit nihilominus eadem religio quæ antea erat, nam retinuit eandem institutionem quæ præcesserat ante Concilium generale; sed ante illa religio erat descendens hæreditario jure ex institutione Augustini, ut ostensum est, quia nulla alia institutio potest illi attribui; ergo eadem postea mansit.

24. Secundo, idem probatur ex bulla et intentione Alexandri IV, nam, ut diximus, non eremitas æque commutavit, sed reliquos variis nominibus nuncupatos ordini eremitarum S. Augustini, cum personis et locis (ait Antoninus supra) *effectualiter incorporavit, ac univit*; ergo necessarium fuit ordinem eremitarum eundem conservatum esse, alioqui non magis alii essent illi uniti, quam ipse cæteris; imo nulla fuisset unio, sed confusio omnium in unam.

25. Tertio, alii Summi Pontifices privilegia et gratias huic ordini concedentes declarant professores ejus esse veros filios, et Augustini successores. Sic Joannes XXII concessit eremitis Sancti Augustini præcipuam curam corporis S. Augustini, ædificato Paviæ monasterio juxta Ecclesiam, in qua erat sepulchrum ejus. Quamvis enim etiam ibi esset monasterium Canonicorum regularium, voluit ædificari aliud eremitarum, et Ecclesiam esse communem, dicens (ut Antoninus supra, § 4, refert) decens esse, et rationi consonum, ut tanquam membra capiti, discipuli magistro, filii patri suo uniri debeant. Martinus etiam V Romæ transferri fecit corpus S. Monicæ in Ecclesiam eremitarum, et in Bulla rationem reddidit, quia sunt filii et successores Beati Augustini. Eisdemque verbis et ratione utitur Clemens VIII, in quadam Bulla, in qua indulgentias quasdam concessit Lusitanæ Provinciæ pro Capitulis generalibus; senserunt ergo dicti Pontifices institutionem Augustini de eremitis in hoc ordine conservari, alioqui non magis essent hi religiosi Augustini successores et hæredes, quam alii, qui ejus regulam profiterentur.

26. Denique in hac religione invenitur quidquid ad moralem unitatem cum ea, quam Au-

gustinus instituit, sufficit. Nam (quod caput est) conservata est continuata successio. Et enim usque ad Alexandrum IV, familia eremitarum S. Augustini pura, ut sic dicam, perseverabat, sicut ostendimus fuisse usque ad Innocentium IV; per mixtionem autem (ut ita loquamur) factam ab Alexandro non est interrupta successio, sed numerus filiorum crevit per translationem aliorum ad ipsos; unde Antoninus supra, § 3, cum dixisset Pontificem incorporasse alios eremitas ordini S. Augustini, subdit: *Dispensans cum eis super diversarum professionum, et observantiarum ligamine, quibus antea in prædictis, vel aliis ordinibus astricti quomodolibet tenebantur.*

27. *Ad quintum argumentum in num. 22.* — *Nota.* — Ex quo obiter solvitur facile objectio superius, numer. 22, facta, de iterata seu renovata professione; nam in aliquibus fuit tunc necessaria nova professio, fortasse solum fuit in aliis eremitis, qui non erant Augustiniani ordinis, nec ejus regulam profitebantur. In Augustinianis vero vel non fuit necessaria nova professio, sed solum acceptatio novi regiminis, et alicujus reformationis quoad aliquas constitutiones; vel quamvis fuerit necessaria aliquo modo nova professio, non tamen substantialiter diversa, sed solum quoad aliquam additionem, quoad obedientiam præstandam uni Prælato communi, et Generali totius ordinis, quem antea non habebant. Hæc autem mutatio plane accidentaria est. Præterea, in regula et vivendi modo, servat hæc religio unitatem cum Augustino, quantum moraliter potest, in cujus rei significationem in suamet professione promittunt obedientiam Deo, et Beato Patri Augustino, et suis Superioribus, juxta regulam ejusdem Patris Augustini. In quo adverto differentiam inter modum profitendi secundum regulam Augustini in hac religione, et in aliis eandem regulam profitentibus, nam in religione, verbi gratia, S. Dominici promittitur obedientia Beato Dominico, secundum regulam Beati Augustini, et institutiones Fratrum Prædicatorum, et sic de aliis. Hic vero promissio fit Beato Augustino tanquam proprio patri et institutori, et simpliciter fit secundum regulam ejus, neque fit mentio aliarum constitutionum, quasi non ita per se pertineant ad hoc institutum, sed solum ad perfectiorem regulæ observantiam.

28. *Ad tertium argumentum in num. 19.* — Nec denique obstat objectio de mutatione finis aut mediorum (quæ enim num. 15 et 17 objecta sunt, responsione jam non egent),

primo, quia, ut supra dixi, in rebus moralibus, quæ solum per successionem habent unitatem, quando hæc mutatio sensim fit, non censetur tollere unitatem corporis politici, maxime si quoad substantiale vinculum conservatur; nam etiam corpus physicum in vita hominis idem censetur, licet paulatim multipliciter mutetur, adeo ut complexionem etiam mutare soleat. Deinde hæc mutatio etiam est solum per quamdam additionem, nam retento fine propriæ perfectionis, et contemplativæ vitæ, extensa est hæc religio ad procurandum etiam commune bonum, ut ex supradictis, et constitutionibus hujus religionis constat.

29. *Ad quartum, n. 20.* — Addo insuper hoc non fuisse omnino novum in hac religione; nam D. Antoninus, dicto c. ult., § 6, sic inquit: *Ut fratres hujus religionis sic congregati, et uniti in Ecclesia Dei ad instar Patrum Prædicatorum et Minorum, fructum facere possent, sicut et ipsi olim ante suam dispersionem tempore Beati Augustini fecerunt in Africa, ordinavit Pontifex Alexander IV quatenus ipsi fratres ad civitates deberent se transferre, etc.* Cæsar Baronius, tom. 5, anno Domini 398, post medium, advertit in Ecclesia Africana, ab Augustini præsertim ætate, monachismum et clerum fuisse valde conjunctum, ita ut clerici religionem profiterentur, et monachi ad clerum et ministeria clericorum assumerentur; et in sermone decimo quarto, ad fratres in eremo, inquit Augustinus (si fortasse auctor est ejus) se tria monasteria ædificasse: unum in deserto, aliud in horto prope civitatem, et aliud clericorum in Ecclesia, subditque statim: *Ad fratres nostros et clericos qui in urbe habitant, quibus expedit etiam prædicare verbum Dei, pertinet non solum diligere justitiam quoad se ipsos, sed etiam judicare, reprehendere, obsecrare, increpare, in omni patientia et doctrina, populum electum Dei, etc.* Quod sane per se verisimile est, seclusa auctoritate illius sermonis (quæ contemnenda non est), nam supra ostendimus Augustinum revera illa tria monasteria ædificasse; constat etiam ex aliis locis ejusdem Augustini, multos ex fratribus suis eremitis divinarum Scripturarum lectioni et studiis vacasse, et in vita Augustini refert Possidius ex illo monasterio multos fuisse ad Episcopatum assumptos, vita et doctrina illustres; cum ergo in loco habitarent commodo ad proficiendum aliis, verisimile est huic etiam officio perfectionis ope-

ram dedisse, nam cum vita monastica non repugnat, licet vita illa per se ad hoc non ordinetur. Ex his ergo satis constat origo et emanatio hujus religionis ab Augustini institutione.

30. *Objectio contra probatam assertionem, disquirens confirmationem instituti Eremitatum.* — Dicere vero quispiam tandem poterit, ordinem ab Augustino institutum non fuisse ab Ecclesia Romana approbatum ante Concilium Lateranense sub Innocentio III, et consequenter tunc non meruisse nomen religionis, quia nunquam potuit esse religio simpliciter sine Ecclesiae approbatione. Antecedens patet, tum ex motu proprio Pii V supra citato, sub initium capitis 6, ubi declarat primum ordinem ab Ecclesia approbatum, fuisse ordinem Prædicatorum; tum etiam quia non constat de tali approbatione. Unde in dicto § *Sane*, de Religiosis domibus, in 6, non dicitur hic ordo approbatus vel confirmatus, sed solum institutus ante Concilium Lateranense. Occurret forte aliquis, legitimam institutionem semper includere approbationem sufficientem; nam sermo est de institutione, quæ licite potest observari et exerceri; hoc autem nunquam sine approbatione licuit, ut supra ostensum est. Olim autem Episcoporum approbatio sufficiebat, et hanc potuit habere ordo Augustini, vel a Valerio, antecessore Augustini, si consideretur hic ordo, prout inchoatus ab Augustino ante presbyterium; vel ab ipso etiam Augustino jam Episcopo. Et quamvis hæc approbatio in principio fuerit tantum pro una Diocesi, postea paulatim acceptata est a cæteris Episcopis, usque ad Romanam Sedem; et ita tandem pervenisse ad absolutam et universalem approbationem totius Ecclesiae, saltem tacitam, quæ æquivaleret expressæ.

31. Sed adhuc contra hoc instari potest, nam, licet hoc sit verum de approbatione quasi permissiva, quæ sufficit ad honestum et pium vivendi modum, non tamen de approbatione canonizante (ut sic dicam) talem statum, et habentem eam auctoritatem infallibilem, quam habet confirmatio religionis auctoritate Pontificia solemniter facta. Antecedens patet, quia omnes alii eremitarum ordines, qui erant ante Alexandrum IV, et per eum sunt ad hanc religionem reducti, permittentibus a Pontificibus Romanis, ipsis videntibus ac tacentibus, vel etiam privilegiis eis concedentibus, et tamen non propterea erant religiones approbatæ illo singulari ac

perfecto modo; ergo idem dici potest de eremitis S. Augustini.

32. Respondeo imprimis, interdum tacitam approbationem posse esse tantam, ut expressæ æquivaleret, et æqualem cum illa habeat auctoritatem, sicut de canonizatione Sanctorum dici solet, et constat de antiquis Sanctis, sola universali traditione totius Ecclesiae canonizatis; par enim est ratio de authentica approbatione religionis, ut videre etiam liceat in antiquis religionibus S. Benedicti et Basilii, et in eodem gradu ponenda est religio eremitarum S. Augustini; nam in *c. Perniciosam*, 18, q. 2, regula Augustini, et consequenter ordo ejus, æque censetur sufficere ad religionem approbatam, ac regula Basilii vel Benedicti; est autem illud decretum Concilii Romani sub Innocentio II, quod constat esse multo antiquius; potest igitur duplex approbatio tacita distingui. Una, qua solum permittitur aliquis modus vivendi, non sub certo et firmo judicio de illius perfectione vel congruitate ad perfectionem assequendam, sed quasi negative se habendo, et non improbando talem vivendi modum, quia de illius malitia non constat. Alia vero est approbatio quæ, licet consuetudine introducatur, et ideo tacita vocetur, ad eum tamen gradum pervenit, ut recepta et firma opinione totius Ecclesiae, et judicio Summorum Pontificum, factis ipsis privilegiis sufficienter declarato, sit sufficiens, ut per eam proponatur aliquis status tanquam vera perfectionis via, et hanc approbationem dicimus æquivalere expressæ. Hoc igitur secundo modo dicimus ordinem divi Augustini fuisse ab Ecclesia approbatum longe ante Concilium Lateranense; nam hoc indicatur in *d. Perniciosam*, juncto cap. *Ne nimiam*, de Religiosis domibus, ibi: *Sed quicumque ad religionem converti voluerit, unam de approbatis assumat, et qui voluerit religiosam domum de novo fundare, regulam et institutionem accipiat de approbatis.* Nam certum est ibi esse sermonem de approbatione perfecta; certum item est sub illis religionibus approbatis comprehensam tunc fuisse religionem eremitarum Sancti Augustini, quidquid fuerit de aliis eremitis; nam hoc probat dictum cap. *Perniciosam*, et *c. Insinuante*, Qui clerici vel voventes, quod est ejusdem Innocentii III, et de simili institutione existimo loqui § *Sane*.

33. Denique explicatur in hunc modum; nam D. Augustinus circa statum monachorum, quem in Ecclesia invenit, et Mediolani

ac Romæ vidit, duo tantum fecisse videtur: unum est, quod illum innoxiam in Africam, ubi nondum erat in usu; aliud est, quod peculiarem regulam illi addidit; in cæteris nihil immutasse aut statuisset videtur, nec de habita, ut ex his quæ supra expendimus, satis constare videtur, et plane sensit Anton. supra, et Baronius, 6 tom., circa annum Domini 54; nec de aliis ritibus aut cæremoniis, præter ea quæ in dicta regula continentur, quia neque ex scriptis ejus, neque ex ulla historia vel traditione aliud quippiam habemus. Status autem monasticus seu eremiticus, qui, ut a numero decimo diximus, idem erat, satis fuit approbatus et confirmatus etiam ante Augustinum per traditionem Apostolicam, ut supra, libro præcedenti, late probatum est; regula item Augustini multo ante Innocentium III Ecclesiae universalis approbationem meruit et obtinuit, et aliqui affirmant Innocentium I, eam expresse approbasse et præcepisse eremitis omnibus per Italiam, ut secundum eam viverent, de qua approbatione aut præcepto nihil in Conciliis invenio, neque inter opera Innocentii III. Tamen inter privilegia et chronica ordinis eremitarum contineri dicitur a Hieronymo Romano, lib. 6 Reipub., c. 5 et 6. Quidam etiam referunt approbationem Eugenii II in Concilio Remensi; sed nec Remense Concilium, neque aliquod aliud invenio sub hoc Pontifice celebratum. In Remensi autem Concilio celebrato sub Leone III, solum fit mentio regulæ S. Benedicti in canone 9. Eadem vero approbatio satis supponitur ab Innocentio II, in *d. c. Perniciosam*. Igitur ex eo saltem tempore, ex quo cepit regula Augustini habere hanc approbationem, cepit ordo ab ipso institutus esse approbatus, eo modo quo ordo S. Benedicti suo tempore approbatus fuit.

34. *Secunda assertio, quodammodo restringens primam.* — Nihilominus addendum est, hunc ordinem eremitarum habuisse novam et solemnem approbationem ab Alexandro IV, quia revera illa indiguit; quamvis enim non fuerit religio de novo instituta, talem formam et mutationem accepit, ut sine speciali approbatione Pontificis firmitatem habere non potuerit. Primum enim omnia monasteria, quæ antea erant divisa, in unum corpus redacta sunt sub uno generali Prælate, quem antea etiam non habebant. Secundo, quoad multa novum vivendi modum accepit hæc religio, quæ in superioribus tacta sunt, suntque ex rebus præcipuis ad religiosum statum perti-

nentibus præter substantialia vota et regulam. Tertio, hinc factum est ut hæc religio ab eo tempore inter mendicantes numerari cœperit, nam antea et imperfectam unitatem religionis habebat, et monachalis potius, seu eremitica reputabatur, quia sibi soli, et non proximis incumbere, et quia ex propriis redditibus, et, his deficientibus, ex labore manuum, non e mendicato vivebat, et, quod caput est, a nullo Pontifice inter mendicantes recepta fuerat. Quarto, ex tunc cœpit esse exempta, et sub speciali Sedis Apostolicæ protectione recepta. *** Hæc sunt, quæ de hac sacra eremitarum S. Augustini religione in autographo manuscripto invenire potuimus.

CAPUT X.

UTRUM SACER ORDO CARMELITARUM UNUS EX MENDICANTIBUS SIT, QUAMQUE ORIGINEM ET INSTITUTIONEM HABUERIT?

1. *Vera traditio successionis ex Elia.* — Carmelitarum religio, quo antiquiorem creditur habere institutionem, eo minus certam et exploratam habet originem, ac perpetuam successionem; est autem valde recepta et satis antiqua traditio, religionem hanc a temporibus prophetarum, et signatim ab Elie institutione suam ducere originem, et quasi hæreditariam successionem in monte Carmelo, a quo nomen etiam accepit; quam traditionem ut veram suscipimus, præcipue quia septem Summi Pontifices Sixtus IV, Joannes XXII, Julius III, Pius V, Gregorius XIII, Sixtus V et Clemens VIII, in Bullis huic ordini concessis, de professoribus hujus sacri instituti ita loquuntur: *Tanquam religionis speculum et exemplari charitate fulgentes, sanctorumque Prophetarum Elie et Elisei, et aliorum Patrum, qui montem sanctum Carmeli, juxta Elie fontem habitaverunt, successionem hæreditariam tenentes, etc.* Unde Sixtus V huic religioni concessit, ut Eliam et Eliseum tanquam suæ institutionis patronos coleret, dies festos in eorum honorem celebrando, propriaque officia in eorum memoriam recitando; quod ipsa religio studiose servat, et in ipso officio nomen et solemnitate Patroni Elie tribuunt. Quale autem sit, et in quo fundetur hoc (ut ita dicam) jus patronatus, quæ sit etiam hæc origo et successio, licet a multis multa dicantur, non facile explicatur; breviter autem dicam quid mihi certum, quid probabilius, quid